

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/61/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824203700
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3824203700.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobkyne: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, B., právne zastúpená JUDr. Martin Lukačovič - advokát, s. r. o., IČO: 36 860 247, so sídlom F. Madvu 330/27, Prievidza, proti žalovanému: A. C. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, B., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoде manželstva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. apríla 2025, č.k. 14C/45/2024-414, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol, že bezpodielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného, ktoré vzniklo dňa 20.04.2013 a zaniklo dňa 21.11.2023, vysporiadal tak, že do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal:

nehnutelnosti zapísané v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva číslo XXX pre Katastrálne územie B., Obec Handlová, Okres Prievidza:

- pozemok parcelné číslo KN-C 4004/1 o výmere 429 m², zastavaná plocha a nádvorie,
 - pozemok parcelné číslo KN-C 4004/2 o výmere 22 m², zastavaná plocha a nádvorie,
 - pozemok parcelné číslo KN-C 4005 o výmere 135 m², záhrada,
 - pozemok parcelné číslo KN-C 4006 o výmere 367 m², záhrada,
 - rodinný dom súpisné číslo XXXX, postavený na pozemku parcelné číslo KN-C 4004/1,
 - garáž súpisné číslo XXXX, postavený na pozemku parcelné číslo KN-C 4004/2,
- hnutelné veci: televízor a vonkajší stôl s lavicou.

Žalovaného zaviazal splatiť zostatok spoločného úveru poskytnutého D. E. F., G., na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „H. I. J.“ J. K.: XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 20.01.2016. Žalovaného zaviazal splatiť zostatok spoločného úveru poskytnutého L. M. M., G., na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXX X XX, zo dňa 24.05.2018. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni z titulu úplného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 44.230,46 eur do 6 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 Občianskeho zákonníka. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že manželstvo strán sporu bolo uzavreté dňa XX.XX.XXXX a zaniklo dňa XX.XX.XXXX právoplatnosťou rozsudku o rozvoде manželstva č.k. 4P/58/2023-68 zo dňa XX.XX.XXXX. Strany neuzatvorili dohodu o vyporiadaní BSM. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal tým, ktoré veci, práva, iné majetkové hodnoty veci a pasíva patria do BSM strán sporu. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že do masy BSM patria nehnuteľnosti – rodinný dom s garážou a pozemkami,

konkrétne hnutelné veci tvoriace zariadenie uvedeného domu a tri úvery. Žalovaný poprel tvrdenie žalobkyne, že predmetné nehnuteľnosti patria do BSM. Tvrdil, že, napriek tomu, že tieto nehnuteľnosti boli kúpené počas trvania manželstva, kúpnu cenu uhradil žalovaný z prostriedkov, ktoré nadobudol pred uzavretím manželstva a z prostriedkov, ktoré mu požičali jeho rodičia. Na pojednávaní uviedol, že kúpna cena pri predaji bytu, ktorý mal vo vlastníctve ešte pred uzavretím manželstva bola 24.000,- eur. Z tejto sumy sa vyplatila aj časť úveru. Zvyšok sa použil na kúpu domu. Cena domu bola 35.000,- eur. Zvyšok k jeho prostriedkom mu na kúpu domu doložili jeho rodičia. To bolo približne 18.500,- eur. Žalovaný mal teda za to, že predmetné nehnuteľnosti nepatria do BSM. Podľa žalovaného však celková suma, ktorú bolo potrebné na nadobudnutie domu bola až 43.000,- eur, pretože bolo potrebné vyplatiť aj exekúcie, keďže dom bol kupovaný v dražbe. Po kúpe domu sa zobral úver z banky v sume cca 47.000,- eur. Bolo to asi mesiac po kúpe domu. Úver bol použitý na rekonštrukciu domu a z uvedeného úveru boli použité aj prostriedky na liečbu staršieho syna účastníkov. Žalovaný tvrdil, že jeho rodičia opakovane požičali účastníkom konania peňažné prostriedky, a to na kúpu domu, aj na jeho rekonštrukciu a zveľadenie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že samotná skutočnosť, že rodičia žalovaného prispeli účastníkom konania určitými peňažnými prostriedkami, či už na kúpu domu alebo jeho rekonštrukciu, neznamená, že sa vlastníckmi tejto nehnuteľností stali iba oni, resp. iba žalovaný. Nehnuteľnosti podľa názoru súdu prvej inštancie patria do BSM účastníkov. Mal za to, že prípadné pôžičky od rodičov žalovaného by boli pasívom BSM, pokiaľ by boli použité na majetok v BSM. Ohľadom okolností kúpy nehnuteľností súd prvej inštancie v prvom rade konštatoval, že kúpnu zmluvu zo dňa 18.12.2015 podpísali v postavení kupujúcich žalovaný aj žalobkyňa. Z článku II. a článku III. zmluvy vyplýva, že kupujúci nadobudli nehnuteľnosti do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Predávajúci bol vydražiteľom prevádzaných nehnuteľností. Kúpna cena bola stanovená v zmysle článku V. zmluvy na sumu 35.000,- eur bez DPH, pričom DPH nebola pripočítavaná ku kúpnej cene. Zmluva bola autorizovaná advokátom v zmysle ustanovenia §1a ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii. Pokiaľ žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení, doručenom súdu dňa 20.02.2025 tvrdí, že v skutočnosti minul na kúpu nehnuteľností ešte o 10.000,- eur viac, súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené tvrdenie nepreukázal s tým, že tieto tvrdenia žalovaného o vyššej vynaloženej sume prevyšujúcej dohodnutú kúpnu cenu nepotvrďuje ani obsah Zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 15.12.2015. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobkyňa a žalovanému bol dňa 14.12.2015 poskytnutý úver od D., G. vo výške 24.500,- eur. Súčet vlastných prostriedkov žalovaného 10.000,- eur, ktoré mal z predaja svojho bytu a sumy získanej z úveru, t.j. spolu 34.500,- eur, je takmer vo výške kúpnej ceny nehnuteľností. Žalobkyňa a žalovaný mali teda v čase kúpy domu dňa 18.12.2015 dostať prostriedkov aj z vlastných zdrojov na kúpu domu, garáže a príľahlých pozemkov. Úver, ktorý bol poskytnutý žalobkyňa a žalovanému dňa 14.12.2015 bol krátko na to refinancovaný z prostriedkov úveru, ktorý im L. D., G. dňa 20.01.2016, na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „H. I. J.“. Výška uvedeného úveru bola 47.188,- eur. V odseku 1.2 zmluvy sa zároveň uvádza, že úver sa poskytuje na splatenie skôr poskytnutého úveru a údržbu dokončených stavieb. Na splatenie skôr poskytnutého úveru bolo čerpaných 24.500,- eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že vo výpovediach svedkov sú podstatné rozpory. Nie je jasné kedy a akú presne sumu mali svedkovia požičať či už žalovanému alebo obom manželom. Nie je tiež jasné, či išlo o poskytnutie peňazí v hotovosti alebo prevodom na účet. Žalovanému sa tiež nepodarilo preukázať, že na kúpu domu mohli byť použité aj prostriedky požičané rodičmi žalovaného. Rodičom žalovaného bol dňa 16.12.2015 poskytnutý úver vo výške 18.500,- eur od D., G.. Podľa tvrdenia žalovaného boli tieto prostriedky použité na kúpu domu. Súd prvej inštancie však konštatoval, že pokiaľ aj boli poukázané tieto prostriedky do majetkovej sféry žalovaného, mali žalobkyňa a žalovaný aj napriek tomu v tom čase dostať svojich peňažných prostriedkov na kúpu domu aj bez tejto pôžičky. Prípadnú pôžičku od rodičov žalovaného by nebolo možné zahrnúť ani do pasív BSM, keďže žalovaný vo svojom vyjadrení, doručenom súdu dňa 20.02.2025 uviedol, že peniaze od jeho rodičov, „H.“ následne vyplatil z predaja svojho bytu. T.j. podľa názoru súdu prvej inštancie, rodičom žalovaného už potom nemusel žalovaný vracať nič, keďže za nich predčasne splatil úver, ktorého prostriedky mu poskytli. Na základe uvedených okolností dospel súd prvej inštancie k záveru, že dom, garáž a ostatné nehnuteľnosti patria do BSM účastníkov konania. Na jeho kúpu prispel žalovaný sumou 10.000,- eur z vlastných prostriedkov, čo nebolo medzi účastníkmi sporné. Uvedené je potrebné posúdiť ako vnos žalovaného z jeho prostriedkov do BSM a čo bude zohľadnené pri vyporiadaní BSM. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že krátko po kúpe domu žalobkyňa podpísala čestné prehlásenie, že si nebude uplatňovať po prípadnom rozvode vyporiadanie BSM, súd prvej inštancie konštatoval, že takéto čestné prehlásenie by nemalo žiadne právne účinky, keďže by bolo v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka o BSM (§§ 143 až 151 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa v žalobe uviedla, že zostatková hodnota domu, garáže a príľahlých nehnuteľností je 150.000,- eur. Vychádzala z Potvrdenia o trhovej cene nehnuteľnosti od

Realitnej kancelárie MAXA REALITY, s.r.o. zo dňa 22.05.2024, ktoré predložila súdu. Žalovaný s takouto hodnotou nehnuteľností nesúhlasil. Tvrdil, že ich hodnota je v skutočnosti nižšia. Dôvodom malo byť napr. to, že dom mal narušenú statiku a po kúpe ho preto museli sanovať a že je v suteréne pravidelne vytápaný. Žalovaný však neuviedol, akú má dom podľa neho v súčasnosti hodnotu a nepredložil a ani nenavrhol žiaden dôkaz, ktorým by aktuálnu hodnotu nehnuteľností preukazoval. Žalovaný predložil iba neaktuálny znalecký posudok, ešte z roku 2018, kde bola stanovená všeobecná hodnota domu, garáže a pozemkov v sume 82.200,- eur. Keďže žalobkyňa uviedla skutkové tvrdenie o cene nehnuteľností v BSM a predložila dôkaz potvrdzujúci toto skutkové tvrdenie a žalovaný, hoci skutkové tvrdenie žalobkyne poprel, nepredložil dôkaz, ktorým by vyvrátil dôkaz predložený žalobkyňou, vychádzal súd z dôkazu predloženého žalobkyňou a dospel k záveru, že hodnota nehnuteľností v BSM je 150.000,- eur. Pokiaľ žalobkyňa v žalobe uviedla, že do BSM patria aj nasledovné hnutelné veci: kuchynská linka, televízor, pec, krb, vonkajší stôl s lavicou, stolový futbal, x-box, mraziak a motorka, podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno do BSM zahrnúť kuchynskú linku, pec a krb ako samostatné veci. Tieto veci majú charakter príslušenstva v zmysle § 121 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že uvedené veci nepochybne sú fyzicky spojené s domom ako hlavnou vecou a sú určené na to, aby sa s touto hlavnou vecou trvale užívali. Nezahrnul ich preto do BSM. Podľa názoru súdu prvej inštancie, do BSM nepatria ani stolový futbal, x-box a (detská) motorka s tým, že uvedené veci sú hračkami a mal za to, že boli darom pre spoločné deti žalobkyne a žalovaného, preto nie sú súčasťou BSM. Čo sa týka mraziaka, žalovaný na pojednávaní uviedol, že im ho daroval jeho kolega. Žalobkyňa toto tvrdenie nepoprela. Pokiaľ bol mraziak darom, v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka do BSM nepatrí. Do BSM tak podľa názoru súdu prvej inštancie patria len televízor a vonkajší stôl s lavicou. Žalobkyňa v žalobe uviedla aj zostatkové hodnoty uvedených vecí a to 350,- eur v prípade televízora a 150,- eur v prípade vonkajšieho stola s lavicou. Žalovaný uvedené zostatkové hodnoty nenamietal, súd ich preto považoval za nesporné. Žalobkyňa žiadala do vyporiadania BSM zahrnúť aj záväzky z troch úverov poskytnutých účastníkom počas trvania ich manželstva. Išlo o Úver od D., G., poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „H. I. J.“ J. K.: XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX zo dňa 20.1.2016 na sumu 47.188,- eur. Zostatok úveru ku dňu zániku BSM bol 36.799,30 eur. Úver po zániku BSM spláca žalovaný. Ďalej išlo o úver od L. M. M., G., poskytnutý na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 24.05.2018 na sumu 15.000,- eur. Zostatok úveru ku dňu zániku BSM bol 5.239,78 eur. Úver po zániku BSM spláca žalovaný. Napokon išlo o úver od D., G., poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „D. L.“ J. K. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 25.07.2023 na sumu 7.740,- eur. Zostatok úveru ku dňu zániku BSM bol 7.740,- eur. Úver po zániku BSM spláca žalobkyňa. Okolnosť, že záväzky z prvých dvoch uvedených úverov patria do BSM nebola medzi účastníkmi sporná. Úvery boli zobrať počas trvania manželstva a boli použité predovšetkým na rekonštrukciu domu, ktorý patrí do BSM. Žalovaný oba úvery aj naďalej spláca. Pri treťom úvere uzatvárala zmluvu v postavení dižníka len žalobkyňa. Žalobkyňa si úver zobrala dňa 25.07.2023, t.j. krátko pred zánikom manželstva. Z čestného prehlásenia žalobkyne zo dňa 30.08.2023 (v spise na č.l. 63) vyplýva, že žalobkyňa peňažné prostriedky z poskytnutého úveru použila na svoje vlastné potreby. Súd prvej inštancie konštatoval, že z dokazovania v danej veci vyplynulo, že žalobkyňa uzatvorila uvedenú zmluvu sama a vo vlastnom mene, bez vedomia žalovaného. Ide tak len o individuálny záväzok žalobkyne, ktorý sa netýka spoločných vecí manželov. Z uvedených dôvodov vyslovil záver, že nie je možné tento úver ako pasívum zahrnúť do masy BSM strán sporu a vyporiadať ho. Zastával názor, že rovnaký záver možno prijať aj ohľadom pôžičky, ktorá bola poskytnutá žalovanému jeho matkou vo výške 20.000,- eur, na základe zmluvy zo dňa 29.05.2023 (v spise na č.l. 351). V zmluve sa síce uvádza, že účelom poskytnutia pôžičky bola renovácia domu a nákup nábytku do domu, no žalovanému sa nepodarilo preukázať, že požičané peňažné prostriedky použil ešte počas trvania manželstva na investície do majetku v BSM, napriek tomu, že to tvrdil. Žalobkyňa tvrdenia žalovaného na pojednávaní poprela a žalovaný nepredložil dôkazy ktorými by svoje skutkové tvrdenia podoprel. Pri úvahách ako napokon vyporiada BSM súd prvej inštancie prihliadal na návrhy účastníkov, na to čo medzi účastníkmi nebolo sporné, na výsledky dokazovania a napokon zobral do úvahy najmä účelné využitie vecí v BSM. Medzi stranami nebolo sporné, že dom a garáž s príslušími pozemkami aj po zániku manželstva užíva žalovaný a žalobkyňa o jeho užívanie nemá záujem. Hnutelné veci v BSM zároveň tvoria zariadenie rodinného domu. Súd preto prikázal dom s pozemkami a hnutelné veci do výlučného vlastníctva žalovanému. Čo sa týka pasív BSM, ktoré tvoria záväzky z dvoch úverov, poskytnutých účastníkom počas trvania manželstva, súd prvej inštancie pri ich vyporiadaní vychádzal z toho, že ich v súčasnosti, t.j. po zániku manželstva spláca žalovaný. Preto v rámci vyporiadania zachoval aktuálny stav a zaviazal žalobcu, aby zostatky týchto úverov splatil. Celková hodnota nehnuteľností a hnutelných vecí patriacich do BSM bola súdom ustálená na 150.500,- eur. Pozostáva z hodnoty nehnuteľností 150.000,- eur a zo zostatkovej hodnoty hnutelných vecí v BSM spolu v sume 500,- eur.

Pasíva BSM tvoria záväzky z dvoch nespliatných úverov, ktorých zostatky ku dňu zániku BSM boli vo výške 36.799,30 eur, resp. 5.239,78 eur, t.j. spolu 42.039,08 eur. Čistá hodnota masy BSM, po odrátaní pasív od aktív je preto 108.460,92 eur. Polovica tejto sumy je 54.230,46 eur a táto suma teda tvorí podiel každého účastníka na BSM. Keďže žalovanému boli prikázané do vlastníctva všetky veci tvoriace masu BSM, bol by povinný zaplatiť žalobkyni sumu rovnajúcu sa výške jej podielu na BSM. Od tejto sumy je však potrebné odrátať sumu 10.000,- eur, ktorú tvorí vnos žalovaného do spoločného majetku v BSM z jeho výlučných prostriedkov. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že žalovaný tak bude povinný vyplatiť žalobkyni vyrovnací podiel v sume 44.230,46 eur a zaviazal žalovaného, aby túto sumu uhradil žalobkyni do 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Pri určení tejto lehoty na plnenie vychádzal z toho, že žalovanému je potrebné poskytnúť dostatočný čas na zabezpečenie tejto sumy. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný počas konania opakovane tvrdil, že žalobkyňa sa nepodieľala na nadobudnutí spoločného majetku, pretože mala počas manželstva nižší príjem ako žalovaný. Podľa jeho tvrdení sa chod domácnosti a potreby maloletých detí financovali výlučne z „jeho“ finančných prostriedkov a prostriedkov od jeho rodičov, pričom žalobkyňa vraj hospodárila so svojim zárobkom sama, oddelene od žalovaného. Súd prvej inštancie k tomu uviedol, že pokiaľ počas trvania manželstva dosahujú obaja manželia príjmy z práce alebo iných zdrojov, tieto príjmy nie sú výlučnými príjmami konkrétneho manžela, ale zásadne patria do BSM ako spoločné prostriedky oboch manželov. Sú teda spoločným majetkom. Poukázal na závery súdnej praxe, podľa ktorej väčšie zásluhy na nadobudnutí spoločného majetku nemožno bez ďalšieho priznať iba tomu manželovi, ktorý rozmnožil spoločný majetok väčším dielom vzhľadom na svoje schopnosti a možnosti oproti druhému manželovi. V súlade so zákonom totiž treba zohľadniť aj činnosť druhého manžela, ktorú vynaložil pri starostlivosti o deti a obstarávanie spoločnej domácnosti. Pokiaľ sa jeden z manželov počas manželstva riadne staral o deti a obstarával spoločnú domácnosť, nemožno znižovať jeho rovnaký podiel na vyporiadavanom spoločnom majetku manželov s argumentáciou, že sa o nadobudnutie spoločného majetku nepričinil svojím zárobkom. Rozdielne určenie podielov by mohlo byť odôvodnené len vtedy, ak by ten z manželov, koho podiel na nadobudnutí a udržiavaní spoločných vecí, pri starostlivosti o deti a pri obstarávaní spoločnej domácnosti bol menší, dostatočne nevyužíval svoje schopnosti a možnosti. Samotná okolnosť, že každý z manželov má iné predpoklady na výkon zárobkovej činnosti, vychádzajúce z dosiahnutého vzdelania, osobnostných predpokladov, úspechu či neúspechu v podnikaní a pod., nevedie bez ďalšieho k nerovnomernému určaniu podielov. Súd prvej inštancie konštatoval, že z dokazovania nevyplývalo, že by skutočnosť, že žalobkyňa nedosahovala rovnaký príjem ako žalovaný boli spôsobené subjektívnymi okolnosťami na jej strane, t.j. že by úmyselne nevyužívala príležitosti výrazne si zvýšiť príjem. Žalovaný je vysokoškolsky vzdelaný a ako hasič záchranár vykonáva zodpovedné a nebezpečné povolanie. Z tohto titulu má aj adekvátny príjem, ktorý bol počas celého trvania manželstva vyšší ako príjem dosahovaný žalobkyňou. Žalobkyňa nemá vzdelanie a ani kvalifikáciu na vykonávanie obdobného povolania a dosahovanie príjmu zodpovedajúceho príjmu žalovaného, to však neznamená, že by sa bola preto menej pričinila o majetok v BSM. Ani pomery rodiny, z ktorej žalobkyňa pochádza neumožňovali prispievať matke žalobkyne takou mierou do domácnosti účastníkov ako to bolo možné zo strany rodičov žalovaného, to však nie je možné pričítať žalobkyni a určite to nemalo vplyv na vyporiadanie BSM. Na konečnú výšku podielov nemá vplyv ani údajná nižšia finančná gramotnosť žalobkyne tvrdená žalovaným. Ďalej konštatoval, že so zásluhovosťou na nadobudnutí a udržaní spoločného majetku úzko súvisí ďalšie hľadisko významné pre úvahu o výške podielov, ktorým je zabezpečovanie starostlivosti o rodinu, deti a spoločnú domácnosť. Táto starostlivosť môže byť uspokojovaná každým z manželov rôznymi spôsobmi. Tak ako zabezpečovanie hmotných potrieb rodiny zárobkovou činnosťou jedným z manželov plne kompenzuje zabezpečovanie starostlivosti o rodinu druhým z nich, tak aj zabezpečovanie financií pre rodinu môže kompenzovať osobnú starostlivosť, ktorú zárobkovo činný manžel nemôže v plnom rozsahu poskytovať. Zastával názor, že podiel na vyporiadání spoločného majetku preto nie je možné znížiť iba preto, že príčinou rozvratu manželstva bol mimomanželský vzťah jedného z manželov, alkoholizmus, požívanie návykových látok, gamblerstvo alebo iné nežiaduce javy v manželstve. Ak sa takéto skutočnosti nepriaznivo neprejavili v hospodárení so spoločným majetkom alebo v zabezpečovaní starostlivosti o rodinu, samy osebe nie sú dôvodom k nerovnomernému stanoveniu podielov. Žalovaný napriek tomu, že v konaní uviedol, že správanie žalobkyne počas manželstva a jej údajná nevera prispeli k rozvratu manželstva, nenavrhol také dôkazy, ktoré by jeho tvrdenia preukázali. Rovnako nepreukázal, že by takéto údajné správanie žalobkyne malo dopad na hospodárenie so spoločným majetkom v BSM. Žalobkyňa na pojednávaní odmietla tvrdenia žalovaného ako ohováranie. Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že neexistoval dôvod na určenie disparity podielov a podiely oboch manželov na majetku v BSM sú preto rovnaké. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Konštatoval, že vzhľadom na predmet a výsledok sporu nie je možné ani pri

jednej zo strán konštatovať, že mala vo veci procesný úspech, preto ani jednej z nich nepriznal náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd sumu určenú na vyporiadanie znížil o splátky úverov, ktoré spláca výlučne od rozvodu manželstva a aby tak suma po sčítaní zaplatených splátok vo výške 4.782,49 eur bola rozdelená na polovicu, teda 2.391,24 eur a odpočítaná zo sumy 44.230,46 eur, ktorú má vyplatiť ako riadne vyporiadanie BSM. Ďalej dôvodil, že súdu prvej inštancie predložil kópiu kúpnopredajnej zmluvy z bytu, ktorý mal v osobnom vlastníctve pred uzatvorením manželstva, a to 24.400,- eur, z ktorej mu bolo poukázaných na účet od kupujúceho 21.000,- eur, 2.000,- eur ako záloha vyplatená pri podpísaní zmluvy, 900,- eur ako odmena realitnej kancelárie, ktorá sprostredkovala predaj a 500,- eur, ktoré uhradil ako poplatky vzniknuté s predajom nehnuteľnosti. Súdu prvej inštancie vytkal, že zohľadnil iba sumu 10.000,- eur ako vloženú z jeho vlastných prostriedkov a preto žiada, aby bola odpočítaná celá suma, teda aby suma 44.230,46 eur bola znížená o ďalších 13.000,- eur. Po znížení sumy 44.230,46 eur o 2.391,24 eur a 13.000,- eur zostáva 28.839,22 eur. Poukazoval na skutočnosť, že garáž, ktorá je predmetom vyporiadania BSM, sa rozpadla, pretože nemala základy, bola odvezená z pozemku, v zápise na katastri figuruje, pretože ešte nebolo požiadané o jej výmaz. Trval na tom, že má jednoznačne väčší podiel na správnom vedení domácnosti, výchove detí, vzdelávaní detí, nakoľko žalobkyňa sa nevie postarať a zabezpečiť deťom riadnu starostlivosť, ktorá jej neschopnosť trvala posledných osem rokov manželstva. Poukazoval na to, že sa liečila na psychiatrickej ambulancii, má diagnostikovanú poruchu osobnosti, pretože nezvládala výchovu detí a nepodieľala sa teda rovnakou mierou na ich výchovu a vzdelávanie počas trvania manželstva. Súdu prvej inštancie vytkal, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. V uvedenej súvislosti dôvodil, že pokiaľ je v rozsudku uvedené, že namietal sumu, ktorú dokázala žalobkyňa zarobiť počas manželstva, túto sumu nenamietal, len poukazoval na to, že z týchto súm, ktoré poberala ako mzdu v zamestnaní, nemohla a ani neprispievala na chod domácnosti alebo na starostlivosť o deti. Mal za to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav ohľadne tej skutočnosti, že celková kúpna cena bola aj s poplatkami vo výške 43.000,- eur. 45.000,- eur bola stanovená kúpna cena maximálna, ale na dražbe plus poplatky sa dom vydražil za 35.000,- eur plus poplatky vo výške 8.000,- eur, dokopy teda 43.000,- eur a zvyšné 2.000,- eur mu boli vrátené. Má teda za to, že suma 43.000,- eur bola sumou, za ktorú zaobstaral predmetnú nehnuteľnosť, a teda tvrdenie v rozsudku, že peniaze žalovanému postačovali z predaja bytu a spotrebného úveru vo výške 24.500,- eur je nepresné. Bez úveru, ktorý si zobrali rodičia žalovaného vo výške 18.500,- eur a 10.000,- eur, ktoré mu poukázali dva dni pred kúpou domu, by nedisponoval čiastkou potrebnou na kúpu tohto domu. Žiada preto, aby bola pôžička, ktorú si zobrali jeho rodičia, vo výške 18.500,- eur riadne vyporiadaná. Ďalej žiadal odrátať polovicu súm, ktorú platil za daň za pozemok, daň za dom a daň za garáž v celkovej výške 136,81 eur za rok 2014 a 2015. Uviedol, že na ďalšom pojednávaní chce dokladovať, že navýšil hodnotu nehnuteľnosti, s podaným odvolaním poslal časť prefotených účteniek – pokladničných blokov, ostatné bloky a originály predloží na ďalšom pojednávaní. Do domu investoval z pôžičky od svojej mamy, čím navýšil jej hodnotu. Žalobkyňa úmyselne zamĺčala fakty a teda realitná kancelária, ktorá vyhotovila znalecký posudok, neznížila odhadovanú cenu tejto nehnuteľnosti. Záverom opakovane zdôrazňoval, že žalobkyňa sa počas manželstva riadne nestarala o domácnosť a deti, nemala záujem o ich vzdelanie, do manželstva prišla s kvetom, televízorom, kobercom, igelitovou taškou oblečenia a 100,- eur na účte, pričom sama bez nátlaku podpísala čestné prehlásenie, že po prípadnom rozvoze si nebude uplatňovať vyporiadanie BSM. Rodičia žalobcu im požičiavali značné čiastky, ktoré investoval do domu, kúpu automobilu, lekárske výdaje spojené s diagnózou staršieho syna. Domácnosť, vzdelanie synov zabezpečoval výhradne žalovaný, a to osobne, v úzkej spolupráci s jeho rodičmi. Žalobkyňa sa liečila na psychiatrickej ambulancii, pretože v čase, keď mal starší syn 3,5 roka, nezvládala jeho výchovu a starostlivosť o neho, keďže sa narodil ako nepočujúci.

3. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

5. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Sú

prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky žalvaného uvedené v podaných odvolaniach preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

6. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhľadom na odvoláciu námietku týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

7. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

8. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

9. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvýrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky podstatné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie

uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že strany sporu sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

11. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offa nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok, teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

12. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky smerujú proti tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. K odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nevykonal navrhované dôkazy, odvolací súd uvádza, že princíp voľného hodnotenia dôkazov, zakotvený v zákonnej právnej úprave konania pred súdmi, ktorá ustanovuje podmienky uplatňovania základného práva na súdnu ochranu v spojení so zásadami spravodlivého procesu a zásadou spravodlivého rozhodnutia veci, umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú. Inak povedané, súd nemá povinnosť vykonať všetky navrhované dôkazy, pokiaľ tým neporuší zásady spravodlivého procesu (článok 6 ods. 1 Dohovoru), t. j. ak po starostlivom zvážení „všetkého, čo vyšlo za konania najavo“, vrátane skutočností, uvádzaných účastníkmi konania, dospeje k záveru, že ďalšie dokazovanie už pre náležité zistenie skutkového stavu a zákonné spravodlivé rozhodnutie vo veci nie je potrebné. Povinnosťou súdu je korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania, a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

15. Pokiaľ v podaných odvolaniach je súdu prvej inštancie vytýkané nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo stanovené dispozíciou právnej normy).

16. Vyššie uvedené odvolacie námietky vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

17. Tak ako odvolací súd už uviedol, stotožňuje sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozsudku vo veci samej, ako aj vo výroku o trovách konania a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Na doplnenie správnosti dôvodov odvolací súd uvádza:

18. Podľa ust. § 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka zánikom manželstva zanikne aj bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Ak zanikne BSM tak, ako tomu bolo v danom prípade, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie BSM podľa § 150 Občianskeho zákonníka pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t. j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacim do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka jednotlivých hodnôt účastníkov - bývalých manželov.

19. V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorí z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej potreby slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov v reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka (§ 143 Občianskeho zákonníka).

20. Predmetom vyporiadania BSM je všetko, čo do tohto spoluvlastníctva patrilo a čo existovalo ku dňu jeho zániku. Vyporiadanie BSM sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia.

21. Základnou zásadou pre vykonanie vyporiadania BSM je, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Z tejto zásady zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom.

22. Občiansky zákonník pri vyporiadaní BSM vychádza v zásade z toho, že podiely manželov na spoločnom majetku sú rovnaké, dáva však súdu možnosť, aby výšku určil aj v inom pomere. Hľadiská, z ktorých majú súdy pri určovaní veľkosti podielu vychádzať, podrobnejším spôsobom nevymedzuje. Preto je vecou úvahy súdu, aby na základe zisteného skutkového stavu, v rámci vymedzenom ustanovením § 150 Občianskeho zákonníka určil tiež inú výšku týchto podielov, tzv. disparitu podielov na spoločnom majetku, samozrejme za predpokladu, ak budú zistené také skutočnosti, ktoré s takýmto záverom z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi budú súladné.

23. Súdna prax odklon od princípu rovnosti podielov, tzv. disparitu podielov označuje za postup mimoriadny a výnimočný a preto je nutné vychádzať z toho, že parita podielov predstavuje východisko a disparita odklon od východiska parity podielov.

24. Odklon od rovnosti podielov bývalých manželov (disparita) na majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je akceptovaný súdnou praxou za stavu, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zaistilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, pričom však je tiež významným, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Môže sa tiež zohľadniť aj negatívne správanie jedného z manželov, spočívajúce napr. vo fyzickom, či psychickom násilí jedného z manželov počas trvania BSM. Na vysvetlenie je potrebné uviesť, že judikatúra výslovne zdôraznila, že hľadiská uvedené v § 149, resp. § 150 predstavujú hľadiská rozhodné i pri rozhodovaní o výške podielov a pritom je potrebné poukázať aj na Zákon o rodine. Prípady, kedy disparita prichádza do úvahy, možno rozdeliť v zásade na tri skupiny, a to: negatívne okolnosti v manželstve, princíp zásluhovosti a ďalšie okolnosti ovplyvňujúce výšku podielov pri vyporiadaní. Negatívnymi okolnosťami prejavujúcimi sa v manželstve sú, ak jeden z manželov vôbec nepracuje, alebo sa práci vyhýba, nevedenie spoločnej domácnosti a oddelenie hospodárenia manželov, gamblerstvo, používanie návykových látok, nevera jedného z manželov, príčiny rozvratu manželstva, alkoholizmus jedného z manželov, zavinené zadlžovanie BSM, úmyselné alebo nedbanlivostné konanie manžela, ktoré viedlo k zániku alebo k zničeniu vecí, problematika, tzv. domáceho násillia, výkon trestu odňatia slobody a ďalšie okolnosti. Princíp zásluhovosti prichádza do úvahy vtedy, pokiaľ sa niektorí z manželov mimoriadne zaslúžil o získanie spoločného majetku, pričom judikatúra vychádza z tézy, podľa ktorej odklon od princípu rovnosti podielov na majetku je namieste iba za situácie, keď zvýšené úsilie jedného z manželov zabezpečilo nadobudnutie a udržanie majetku značnej hodnoty, nadobudnutie členského podielu spôsobom všeobecne zakladajúcim vyluku zo spoločného BSM a ďalšie okolnosti ovplyvňujúce výšku podielov pri vyporiadaní, potreby detí zverených do výchovy jedného z manželov, spôsobenie škody, platenie výživného na dieťa z predchádzajúceho vzťahu, čiastky vynaložené na veci osobnej potreby jedného z manželov a platby na poistenie manžela.

25. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedenej odvolacej námietky privodiť v prospech žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa plne identifikuje so záverom súdu prvej inštancie, že v posudzovanej veci nebola preukázaná existencia takých skutočností, ktorá by bola spôsobilou k záveru o dôvodnosti odklonu od zásady rovnosti podielov bývalých manželov vyjadrenej v ust. § 150 Obč. zákonníka na ich spoločnom majetku, teda skutočností spôsobilých v prospech záveru o žalovaným požadovanej disparite podielov na spoločnom majetku strán sporu. Aj podľa ustálenej súdnej praxe výšku podielov môže ovplyvniť napr. skutočnosť, že niektorý z manželov sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral o rodinu, že sa nezapríčiňoval (hoci mohol) o nadobudnutie a zveľaďovanie spoločných vecí a podobne.

26. Žalovaný v preskúmvanej veci v podanom odvolaní predovšetkým namietal nepoužitie súdom prvej inštancie výnimky z princípu parity podielov pri vyporiadaní BSM, a to predovšetkým s poukazom na tú skutočnosť, že žalobkyňa sa liečila v psychiatrickej ambulancii, keď nezvládla výchovu predovšetkým o staršieho syna, ktorý je nepočujúci. Domácnosť, vzdelanie synom zabezpečoval výhradne žalobca v úzkej spolupráci so svojimi rodičmi. Len kvôli deťom zostal v manželstve, obetoval pre nich osem rokov života, aby ich vychoval a vzdelal, pričom žil po boku človeka s poruchou osobnosti. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci v celom rozsahu správne pri riešení otázky, či je tu existencia dôvodov pre odklon od rovnosti podielov na majetku patriaceho do BSM, mal za to, že neexistoval dôvod na určenie disparity podielov a podiely oboch manželov na majetku v BSM sú rovnaké. Správne poukázal na to, že žalovaný nemal zásadné výhrady k starostlivosti žalobkyne o spoločné deti počas trvania ich manželstva, o čom svedčí aj to, že v konaní o rozvod manželstva dospeli účastníci k rodičovskej dohode o úprave práv a povinností k spoločným deťom, na základe ktorej boli maloleté deti zverené do striedavej osobnej starostlivosti rodičov. Výhrady a námietky k starostlivosti po zániku manželstva sú pre konanie o vyporiadanie BSM irelevantné. Pokiaľ v konaní v preskúmvanej veci žalovaný namietal starostlivosť žalobkyne o maloleté deti s poukazom na to, že sa liečila v psychiatrickej ambulancii, že výchovu predovšetkým staršieho syna nezvládala, odvolací súd zastáva názor, že sa nejednalo o zavinené zlyhanie zo strany žalobkyne, ale o zdravotnú okolnosť, v dôsledku ktorej bola zdravotne oslabená, ktorá okolnosť ešte sama o sebe nie je dôvodom na zníženie podielu. Práve v dôsledku zdravotného oslabenia bola žalobkyňa obmedzená vo svojich schopnostiach a možnostiach starať sa o rodinu. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedenej odvolacej námietky privodiť v prospech žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa plne identifikuje so záverom súdu prvej inštancie, že v posudzovanej veci nebola preukázaná existencia takých skutočností, ktorá by bola spôsobilou k záveru o dôvodnosti odklonu od zásady rovnosti podielov bývalých manželov vyjadrenej v ust. § 150 Občianskeho zákonníka na ich spoločnom majetku, teda skutočností spôsobilých v prospech záveru o žalovaným požadovanej disparite podielov na spoločnom majetku strán sporu.

27. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalovaného, týkajúcu sa vyporiadania garáže. Predmetná garáž je stále právne existujúcou nehnuteľnosťou, zapísanou na príslušnom LV, z ktorého dôvodu aj súd prvej inštancie riešil jej hodnotu, ktorá bola v znaleckom posudku, ktorý znalecký posudok žalovaný v konaní nevyvrátil.

28. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného sa týkala zníženia sumy vyporiadania o splátky úverov, ktoré spláca od rozvodu. Je nesporné, že za trvania manželstva stranám sporu boli poskytnuté úvery, ktoré sú predmetom vyporiadania a zostatky týchto úverov ku dňu zániku BSM boli zahrnuté do pasív a tieto prikázané žalovanému. Potrebné je zdôrazniť, že stav dlhu sa posudzuje ku dňu zániku BSM. Následné splátky po zániku BSM už nie sú „spoločným dlhom“. Aj v danej veci súd určil výšku dlhu ku dňu zániku BSM, celý dlh prikázal žalovanému a tento odpočítal od aktív. S poukazom na uvedené, žalovaný už nemá nárok znovu odpočítavať tie isté splátky, nakoľko by išlo o dvojité zvýhodnenie.

29. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalovaného, týkajúcu sa platenia daní za pozemok, dom, ktoré platil za trvania manželstva a tieto chce odrátať. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že išlo o bežné náklady spojené so spoločným majetkom, ktoré sa osobitne nezapočítavajú. Jedná sa o bežné prevádzkové náklady domácnosti a o plnenie povinností obidvoch manželov.

30. Zároveň odvolací súd konštatuje, že pokiaľ žalovaný namietal, že nebola započítaná pôžička, ktorú si zobrali jeho rodičia, namietal znalecký posudok predložený žalobkyňou, ani v tomto smere žalovaný neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania súdom prvej inštancie a s ktorými by sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal. Po

preskúmaní námietok vyjadrených v podanom odvolaní žalovaným, odvolací súd dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné, lebo so všetkými v odvolaní uvádzanými dôvodmi sa súd prvej inštancie vypořiadal a odvolacie dôvody žalovaného v konečnom dôsledku nemôžu privodiť zmenu zisteného skutkového i právneho stavu. V okolnostiach posudzovanej veci ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol dôvod pochybovať o presvedčivosti či úplnosti znaleckého posudku predloženého žalovanou za stavu, že pokiaľ žalovaný mal voči jeho záverom výhrady, nepochybne mohol realizovať svoje procesné práva a navrhnúť, resp. predložiť relevantné dôkazy, ktorými by spochybnil predmetný znalecký posudok, čo však neurobil a konvalidovať v odvolacom konaní to už nie je možné. Sumárne teda možno konštatovať, že pokiaľ v dotknutej časti bolo vydané rozhodnutie nevyznievajúce podľa názoru žalovaného na jeho prospech, je to primárne dôsledkom nesplnenia si jeho dôkaznej povinnosti, čo nemohlo mať za následok iné ako v tomto smere v jeho neprospech vydané rozhodnutie.

31. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí totiž prejednací princíp, ktorým je ovládané dokazovanie a ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech k naplneniu čoho aj došlo v posudzovanej veci, keď žalovaný neprodukoval také tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k odlišnému spôsobu vypořiadania.

32. Nakoniec odvolací súd k listinným dôkazom, ktoré žalovaný predložil odvolaciemu súdu spolu s odvolaním, resp. ktoré prejavil záujem predložiť dodatočne, uvádza, že tieto dôkazy považuje za novotu v odvolacom konaní. Na takéto dôkazy, ktoré sú prostriedkom procesného útoku, resp. obrany (§ 149 CSP) a boli uplatnené žalovaným až po okamihu zákonnej koncentrácie konania (vyhlásenie dokazovania súdom prvej inštancie za skončené - § 154 CSP), by mohol odvolací súd prihliadať len za splnenia podmienok § 366 CSP, teda len ak sa a) sa týka procesných podmienok, b) sa týka vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť ním preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ho odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd však v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z už uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novôt zo strany žalovaného v odvolacom konaní. Novoty uplatnené žalovaným sa netýkajú procesných podmienok / medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae), spôsobilosť strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne/, netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalovaný bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /toto ani sám žalovaný netvrdí/. Novotami žalovaného nemá byť ani preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uvedené súvisí s uplatnením odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto inou vadou je akékoľvek procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré nie je subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP, za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie veci. Príkladom takejto inej vady môže byť nesprávne realizované poučenie zo strany súdu, pochybenia pri vykonávaní dokazovania, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami a podobne. Žalovaný vo svojom odvolaní konkrétnu vadu konania pred súdom prvej inštancie, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci netvrdí, a teda ani neodôvodňuje použitie novoty v odvolacom konaní z tohto dôvodu a odvolací súd sám takúto vadu pri preskúmaní veci nezistil.

33. Keďže v spore nebola splnená žiadna zo zákonných podmienok, za splnenia ktorej by odvolací súd mohol prihliadnuť na novoty uplatnené žalovaným v odvolacom konaní, považuje odvolací súd skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie za úplný a správny a za rovnako správne považuje aj jeho právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie.

34. Odvolací súd zároveň konštatuje, že sa nezaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú

námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z jednoznačne ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR.

35. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

36. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaného rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ako síce úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže tejto preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).